

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Đinh Gia Lệ

Gần tám năm qua, tôi may mắn được bái kiến sư phụ thượng nhân khoảng năm, sáu lần. Mỗi lần gặp, tôi đều như được tắm mình trong làn gió xuân, càng nhận được sự giáo dục và khai sáng nhiều hơn.

Chẳng hạn như, khi bước vào cửa lớn của Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông, sư phụ thượng nhân sẽ nhìn rất kỹ về phía hai bên, dường như ngài muốn ghi nhớ rõ ràng từng người và tất cả chúng sanh có mặt ở đó vào trong lòng. Điều khiến tôi không thể nào quên, chính là ánh mắt ấy của sư phụ thượng nhân: chậm chậm tiến đến, chạm thấu tâm can, mỗi người có mặt ở đó đều được ánh mắt ấy sưởi ấm và quan tâm. Tôi cảm thấy sư phụ thượng nhân thật sự quá đổi từ bi!

Mỗi lần bái kiến sư phụ thượng nhân, ngài luôn tràn đầy vui vẻ. Không chỉ riêng tôi được đối xử như thế, sư phụ thượng nhân đều luôn tươi cười chào đón các đồng tu đến từ mọi nơi. Niềm vui ấy thường khiến tôi có cảm giác giống như khi lần nữa được gặp lại những người thân xa cách đã lâu.

Mỗi khi dùng cơm xong, sư phụ thượng nhân luôn sắp xếp đĩa, ly, đũa gọn gàng, ngăn nắp, khăn đã dùng cũng được gấp lại ngay ngắn, động tác chậm rãi, tỉ mỉ, có trật tự, giống như thái độ và hành trì của ngài khi dâng hương bái Phật vậy.

Lúc ban đầu, tôi đã sám hối về những chuyện như từng phá thai, v.v. trên diễn đàn văn hóa truyền thống. Kết quả là tôi phải hứng chịu nhiều lời chỉ trích khác nhau từ giới văn nghệ và các tầng lớp xã hội, họ công kích, mắng chửi tôi, làm tôi rất tủi thân. Có lần tôi than trách với sư phụ thượng nhân về những việc và những người mắng chửi tôi thế này. Tôi nhớ thái độ của sư phụ thượng nhân khác hẳn mọi khi, ngài quay đầu lại, nói với tôi hai lần bằng giọng cực kỳ nghiêm khắc: “Nếu không thì

nghiệp chương của con tiêu trừ ở đâu đây! Nếu không thì nghiệp chương của con tiêu trừ ở đâu đây!”

Một lần nọ, tôi cùng sư phụ thượng nhân đi máy bay từ Malaysia về Hồng Kông. Sư phụ thượng nhân ngồi ở hàng ghế trước, còn tôi ngồi ở hàng cuối cùng, tôi là người cuối cùng xuống máy bay. Thật không ngờ, sư phụ thượng nhân vẫn tươi cười đợi tôi. Người bên cạnh nói: “Sư phụ đã đợi cô lâu rồi đó, sao giờ cô mới xuống!”

Một hôm, sau khi tôi kết thúc chương trình phỏng vấn sư phụ thượng nhân, tôi nói với ngài: “Sư phụ, cả đêm hôm qua con ngủ không ngon chút nào”. Sư phụ thượng nhân lập tức trả lời: “Niệm Phật đi! Một đêm không ngủ, vậy vừa hay có thể niệm Phật rồi.”

Tổ biên tập “thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”